

FARNÍ INFORMÁTOR

SLAVNOST TĚLA A KRVE PÁNĚ – 18. ČERVNA 2006

Vezmu kalich spásy a budu vzývat jméno Hospodinovo

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři a sestry, svátost Těla a Krve Páně je vrcholem a zdrojem veškerého života Církve. Modleme se, aby z tohoto tajemství lásky pramenil dar jednoty a pokoje.

L: PROSÍME TĚ, VYSLYŠ NÁS.

- Prosíme Tě za svatou církev, aby posílena chlebem života, kráčela po cestách světa a všem přinášela poselství evangelia spásy.
- Prosíme Tě za Svatého Otce Benedikta XVI., ať pokaždé, když láme chléb, svět poznává tvou lásku a milosrdenství.
- Prosíme Tě za kněze, služebníky oltáře, aby se stále více stávali podobnými tajemství, které slaví ke slávě Boží a k spáse lidí.
- Prosíme Tě za děti, které poprvé přistoupí k eucharistickému stolu, aby rostly v moudrosti a milosti, a přinášely do rodin i do společenství Církve velikonoční radost.
- Prosíme Tě za obyvatele Palestiny, Iráku a všech končin světa, kde vládne bezpráví, násilí a nesvornost, aby je posilovalo vědomí úpěnlivé modlitby i bratrské pomoci Církve.
- Prosíme Tě za všechny, kdo se u tohoto eucharistického stolu živí Tělem a Krví tvého Syna, ať už nežijí sami sobě, ale stávají se svědky živého Boha, který v nich bydlí.
- Prosíme Tě za věrné zemřelé, ať mají účast na stole v tvém věčném království.

K: Otče, tys všechno obnovil v Kristu. Dej, ať v nás, kteří se sytíme jeho Tělem a Krví, působí tvůj Duch pravdy a naděje. Neboť Ty žiješ a kraluješ na věky věků. **L:** Amen.

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

/PUSTIMĚŘ - PRVNÍ SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ/

K: Bratři a sestry, svátost Těla a Krve Páně je vrcholem a zdrojem veškerého života Církve. Modleme se, aby z tohoto tajemství lásky pramenil dar jednoty a pokoje.

L: PROSÍME TĚ, VYSLYŠ NÁS.

● Trojjediný Bože, ve svátosti manželství jsi nám dal účast na tajemství své lásky: provázej svou láskou i tyto děti, které dnes poprvé zveš k svému stolu. *(Přikrylovi)*

● Všemohoucí Stvořiteli, tys požehnal naší lásce, úctě a věrnosti; děkujeme ti za dar našich dětí, kterým jsi ve křtu svatém dal účast na svém božském životě: prosíme tě, stále znovu v nich oživuj touhu po všem, co je dobré, pravdivé a krásné. *(Mrázovi)*

● Nebeský Otče, skrze tvého Syna jsme poznali lásku, jakou máš ty k nám, a uvěřili jsme v ni: v této lásce jsme vychovali i své děti: dej, ať Ti zůstanou věrny a žijí z tvé přítomnosti. *(Kudýnovi)*

● Všemohoucí Bože, tvá Prozřetelnost vložila do našich rukou ten nejvzácnější dar: dals nám účast na svém stvořitelském díle: pomoz nám, ať u Tebe hledáme odpověď na moudrou a odpovědnou výchovu našich dětí, a ony jsou tvou chválou i naší radostí. *(Kramplovi)*

● Dobrý Bože, moji rodiče při křtu svatém slíbili, že mě povedou k Tobě: mám je moc rád, děkuji Ti za ně a prosím, abys je chránil a pomáhal jim. *(Marek Přikryl)*

● Pane Bože, nepamatuji si den, kdy jsem byla pokřtěna, ale jsem ráda, že dnes mohu přede všemi vyznat svou víru: dej, ať je vždy mou silou a radostí. *(Iva Mrázová)*

● Bože vševědoucí, tys na mně myslel už předtím, než jsem spatřil světlo světa, a dnes mne zveš ke svému stolu: dej, ať si vážím tak velikého daru a nikdy na Tebe nezapomenu. *(Patrik Krampl)*

● Hospodine, Pane náš, slovy mého nebeského ochránce dnes vyznávám: „I kdybych šel temnotou rokle, nezaleknu se zla, vždyť ty jsi se mnou“; dej, ať se stejnou odvahou vždy plním tvou vůli *(David Kudýn)*.

● Prosíme Tě za svatou Církev, aby posílena chlebem života, kráčela po cestách světa a všem přinášela poselství evangelia spásy.

● Prosíme Tě za Svatého Otce Benedikta XVI., ať pokaždé, když láme chléb, svět poznává tvou lásku a milosrdenství.

● Prosíme Tě za kněze, služebníky oltáře, aby se stále více stávali podobnými tajemství, které slaví ke slávě Boží a k spáse lidí.

● Prosíme Tě za děti, které poprvé přistoupí k eucharistickému stolu, aby rostly v moudrosti a milosti, a přinášely do rodin i do společenství Církve velikonoční radost.

● Prosíme Tě za obyvatele Palestiny, Iráku a všech končin světa, kde vládne bezpráví, násilí a nesvornost, aby je posilovalo vědomí úpěnlivé modlitby i bratrské pomoci Církve.

● Prosíme Tě za všechny, kdo se u tohoto eucharistického stolu živí Tělem a Krví tvého Syna, ať už nežijí sami sobě, ale stávají se svědky živého Boha, který v nich bydlí.

● Prosíme Tě za věrné zemřelé, ať mají účast na stole v tvém věčném království.

K: Otče, tys všechno obnovil v Kristu. Dej, ať v nás, kteří se sytíme jeho Tělem a Krví, působí tvůj Duch pravdy a naděje. Neboť Ty žiješ a kraluješ na věky věků.

L: Amen.

Modlitba před svatým přijímáním

Pane Ježíši, Synu Boží, před dvěma tisíci lety jsi přišel na tuto zem.

Z lásky ke mně ses narodil jako dítě, abys mi byl podobný.

Na křtu svatém jsi také mně dopřál, stát se Božím dítětem.

O tom, jak mě máš rád mi vyprávěli rodiče.

Více o Tobě vím z hodin náboženství.

Řekls mi, že bez Tebe nemohu dělat nic.

Proto jsi mne naučil modlit se.

Každou neděli jsi ke mně promlouval ve svém Slově.

A dnes poprvé budeš mým hostem. Tolik se už na tebe těším.

Přijď, Pane Ježíši, a očisti mne.

Přijď, Pane Ježíši, a posvěť mne.

Přijď, Pane Ježíši, a buď mým štěstím.

Modlitba po svatém přijímání

Pane Ježíši, děkuji Ti, že jsi ke mně přišel. Tolik Tě miluji.

Děkuji Ti za své rodiče a za všechny,

kdo mne učili poznávat tvou vůli.

Děkuji Ti také za všechny,

kdo připravovali tento krásný den našeho setkání.

Prosím Tě, pomáhej mi,

ať nikdy nezapomínám na tvou lásku ke mně

a vždy se stejnou vroucností přicházím za tebou.

LITURGICKÉ TEXTY SLAVNOSTI TĚLA A KRVE PÁNĚ

1. ČTENÍ – Ex 24,3-8

Čtení z druhé knihy Mojžíšovy.

Mojžíš přišel a sdělil lidu všechna Hospodinova slova a ustanovení. Lid odpověděl jedním hlasem: "Splníme všechno, co mluvil Hospodin!" Mojžíš pak všechna Hospodinova slova napsal; časně zrána pak vstal a postavil pod horou oltář a dvanáct pamětních kamenů podle dvanácti kmenů Izraele. Poslal jinochy z izraelských synů, aby obětovali celopaly a přinesli býčky jako pokojné oběti Hospodinu. Mojžíš vzal polovici krve, vlil ji do obětních misek a (zbylou) polovicí krve postříkal oltář. Pak vzal knihu smlouvy a četl ji nahlas lidu. A oni řekli: "Poslušně splníme všechno, co mluvil Hospodin." Potom vzal Mojžíš krev, pokropil lid a řekl: "Hle, to je krev smlouvy, kterou s vámi sjednal Hospodin podle všech těchto slov."

ŽALM 116 (115), 12-13. 15+16 BC. 17-18

Čím se odplatím Hospodinu za všechno, co mi prokázal? Vezmu kalich spásy a budu vzývat jméno Hospodinovo. Drahocenná je v Hospodinových očích smrt jeho zbožných. Jsem tvůj služebník, syn tvé služebnice, rozvázal jsi moje pouta. Přinesu ti oběť díky, Hospodine, a budu vzývat tvé jméno. Splním své sliby Hospodinu před veškerým jeho lidem.

2. ČTENÍ – Žid 9,11-15

Čtení z listu Židům.

Bratři!

Kristus přišel jako velekněz budoucích hodnot; prošel stánkem větším a dokonalejším, který není udělán lidskýma rukama, to je: nenáleží k tomuto stvořenému světu, a vešel jednou provždy do svatyně, ne s krví kozlů a telat, ale se svou vlastní krví, a tím nám získal věčné vykoupení. Jestliže už samo pokropení krví kozlů, býků a popel z jalovice posvěcuje ty, kdo jsou nečistí, k čistotě těla, čím spíše krev Krista, který skrze věčného Ducha sám sebe přinesl Bohu jako oběť bez poskvrny, očistí naše svědomí od mrtvých skutků, abychom mohli sloužit Bohu živému. A proto on je prostředníkem nové úmluvy. Svou smrtí dal dostiučinění za hříchy spáchané v době, kdy ještě platila dřívější úmluva. Tím se povoláním dostává splnění slibu o věčném dědictví.

EVANGELIUM – Mk 14, 12-16. 22-26

Slova svatého evangelia podle Marka.

První den o svátcích nekvašeného chleba, když se zabíjel velikonoční beránek, zeptali se učedníci Ježíše: "Kam chceš, abychom ti šli připravit velikonoční večeři?" Tu poslal dva ze svých učedníků a řekl jim: "Jděte do města, a (tam) vás potká člověk, který ponese džbán vody. Jděte za ním, a kam vejde, řekněte hospodáři: 'Mistr vzkazuje: Kde je pro mě večeřadlo, v kterém bych mohl se svými učedníky jíst velikonočního beránka?' On vám ukáže velkou horní místnost opatřenou lehátky a připravenou. Tam nám přichystejte večeři!" Učedníci odešli, přišli do města a našli všechno tak, jak jim řekl, a připravili velikonočního beránka. Když jedli, Ježíš vzal chléb, požehnal ho, lámal a dával jim ho se slovy: "Vezměte. To je mé tělo." Potom vzal kalich, vzdal díky, podal jim ho a pili z něho všichni. A řekl jim: "To je má krev, (krev) smlouvy, která se prolévá za všechny. Amen, pravím vám: Už nikdy nebudu pít z plodu révy až do toho dne, kdy z nového (plodu) budu pít v Božím království." Potom zazpívali chvalozpěv a vyšli na Olivovou horu.

MOUDROST

(úvaha Jeho Eminence Tomáše kardinála Špidlíka S.I., čestného občana Pustiměře)

J.E. TOMÁŠ KARDINÁL ŠPIDLÍK, při zápisu do Pamětní knihy ZŠ v Pustiměři po žehnání školy a setkání s pedagogy, 6. srpna 2005

Moudrost Ve staré škole jsme čítávali nade dveřmi nápis: „Uč se, synu, moudrým býti“. Příliš to na nás nezapůsobilo. Víc pozornosti vzbudilo vypravování ze života sv. Cyrila, našeho národního patrona. Čteme tam: „Když bylo Konstantinovi (tak se totiž jmenoval sv. Cyril v mládí) sedm let, uviděl ve

snu, jak vévoda shromáždil všechny dívky a přikázal mu, aby si jednu vybral.“ Jedna z nich byla nejhezčí. Zašel k ní a zeptal se jí, jak se jmenuje. Uslyšel odpověď: Sofia, Moudrost. Cyril se hned rozhodl: Tebe si vyberu.

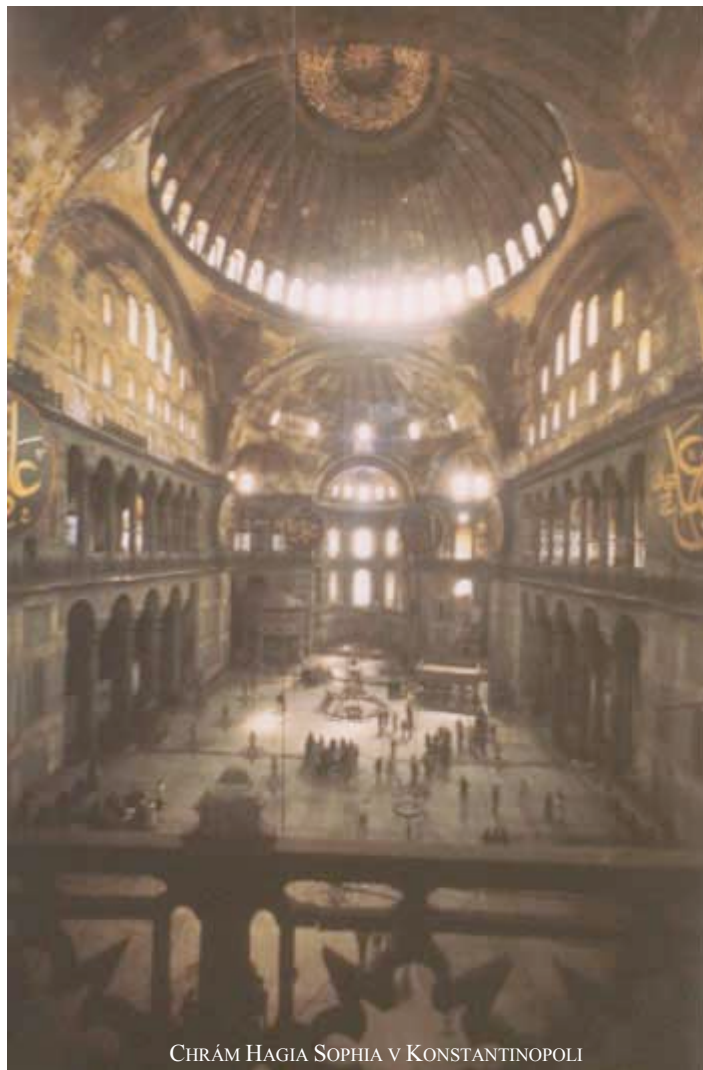
Už před lety jsem navštívil v Soluni chrám Boží moudrosti, kde se dá to vypravování dobře umístit. Ale tato svatyně je napodobením starší katedrály cařihradské, *Hagia Sophia*. Řecké slovo *sophia* překládáme od počátku jako moudrost. Ale ta má mnoho odstínů ve významu. V naší obecné mluvě mudřec je člověk nadaný, bystrého rozumu, který zná mnoho věcí. Je inteligent. Ale původní význam byl trochu jiný. Ve starořecké poezii o Odyseovi se vypravuje, že se námořníkům pokazila loď. Hledali tedy nějakého moudrého člověka, který by ji spravil. Mudřec byl tedy dovedný dělník. Takovým by byl dnes např. někdo, kdo by nám spravil počítač, když by se zastavil. I Písmo svaté předpokládá tento původní význam. Píše o moudrosti kniha *Příslaví* (8,22): „Hospodin mě vlastnil na počátku své cesty.“ Stvořil ji první, aby mu byla jakoby dělnicí, spolupracovnicí, stavitelkou celého viditelného světa. Semitské národy dovedly dobře ocenit toho, kdo dovede udělat svou práci chytře a důvtipně. *Knih moudrosti* staví proti sobě mudrce a blázna. Jednomu se může svěřit každá práce, druhý všechno poplete a pokazí.

Naproti tomu měli staří Řekové stále víc a víc sklony intelektuální. Vážili si toho, kdo mnoho věcí ví a chápe smysl toho, co se ve světě děje, i když sám sedí a přemýšlí o samotě a rukama nepracuje. Takový nabude mnoho životních zkušeností nebo přečte mnoho učených knih. Kdy k tomu dojde? Dětem dali za úkol, aby nakreslily tři mudrce od východu, kteří se přišli poklonit narozenému Spasiteli. Dali jim nejrozmanitější oblek, ale v jedné věci se shodly. Všichni tři mudrci měli vousy. Byli to tedy staří lidé. Trvalo to dlouho, než své vědomosti nabyli. Aby mohli studovat a přemýšlet, utíkali od jiných prací. Sv. Pavel si dobře všiml, jak „Řekové hledají moudrost“ (1 Kor 1,22). Nijak vlídně je však proto neposuzuje. Do velké římské říše s velkou kulturní vzdělaností pronikli křesťané. Znamená to vítězství prostých neučených lidí a jejich zdravého životního názoru nad pyšnou moudrostí pohanů, kterou „Bůh zatratil“. Když se nějaký učený člověk chlubí před prostým, kolik věcí ví, snadno uslyší otázku: „A k čemu ti to vlastně je?“. I poznání totiž

slouží k dobrému životu. Kdo všeho, co potká, dovede použít k dobrému, takový je opravdu moudrý, rozumí světu. Je tedy spokojený, šťastný. Jeden moderní myslitel říká, že mu věci okolo něho začínají zpívat radostnou písničku.

Kdo čte výklad sv. Bazila o stvoření světa v šesti dnech, jak to podává Bible, objeví tu stejnou touhu, jenže v daleko velkolepějších rozměrech, nezkrotnou chuť zachytit rytmus vesmíru, odposlouchat všechno, co roste v rostlinách, co se hýbe v živočiších, čím šumí moře a co křičí ve svědomí neutlumitelným voláním. Je to Boží moudrost, kterou Bůh všechno stvořil a zachovává. „Kdo mne najde, našel život a u Hospodina zalíbení“, čteme v knize *Příslaví* (8,35).

Zasnoubit se s Boží moudrostí, jak o tom čteme v životopise sv. Cyrila, je symbolický výraz, který se dá doplnit jiným, vzatým z evangelia: najít perlu, pro kterou člověk prodá všechno to, co měl, aby si ji koupil (Mt 13,46). Není to náhodou, že se mystické zásnuby sv. Cyrila staly charakteristickými pro jeho dědictví, že našly takový ohlas u slovanských myslitelů. Moderní mezi nimi si sami říkají sofiologové. Vyznačují se přáním zachytit jedním pohledem všechno, co vidíme a známe, tepnu života, který proudí od Boha na zemi a ze země stoupá vzhůru. V. Solovjev ji viděl jako nebeskou bytost, ženské mateřské tváře: „Sestupuje v naši zemskou noc pravá věčná Paní, základ všeho bytí, neproměnná, výšku i hloubku v ní Boží moc spojila navždy v jedno.“ Já sám si přitom vzpomínám na svůj zážitek v cařihradském chrámu Boží moudrosti. Po dobytí města od Turků se stala svatyně mešitou, dnes je muzeum. Nejsou tam už staré malby, ale všichni obdivují harmonii linií celé stavby. Kromě

CHRÁM HAGIA SOPHIA V KONSTANTINOPOLI

toho čteme toto poučení v průvodci: Kdo se postaví do středu stavby, nevidí okna, jsou skryta za římsami, zdá se mu tedy, jakoby se strop vznášel nad stavbou k obloze. Zmocnil jsem se uprostřed tlupy turistů židle, posadil jsem se do středu chrámu a pokoušel jsem se zachytit ten dojem, o kterém se v průvodci píše. Ale nepodařilo se mi to. Měl jsem však dojem jiný: sedím uprostřed chrámu, nevidím okna a přesto je chrám plný světla. Je to jakoby světlo, které se rodí uvnitř budovy. To je jistě pravý smysl stavby. Chrám znamená svět, ale je plný Boží moudrosti, která je světlo k pochopení všeho.

Jak se to světlo jmenuje v životě? Je to světlo Ducha svatého, který vstoupil do našeho života při křtu. Náboženským poučením a dobrým životem je den ze dne intenzivnější. V jeho záři dostávají barvu a formu věci, které nás obklopují. Svět se nám stává krásným, je radostno žít. Kdo by tedy nechtěl být moudrým v tomto pravém slova smyslu? Nemusí být ani starý ani vousatý. I mladí, kteří to zažili, mají co říci světu, který by je chtěl odstrčit. Nedají se. Boží moudrost nejenom poučuje ale dává i sílu žít. Ať tedy žije život!

MODLITBA ZA V. SVĚTOVÉ SETKÁNÍ RODIN

Ve dnech 1.- 9. července 2006 se uskuteční ve španělské Valencii V. světové setkání rodin, jehož tématem je „Předávání víry v rodině“. Významným momentům setkání bude předsedat papež Benedikt XVI.

Bože, jenž jsi nám ve Svaté Rodině zanechal dokonalý vzor rodinného života prožívaného ve víře a poslušnosti tvé vůli.

Děkujeme ti za naši rodinu.

Dej nám sílu, abychom zůstávali spojeni v lásce, velkodušnosti a radosti ze společného života.

Prosíme tě, Pane,

aby tento čas přípravy na světové setkání rodin byl obdobím intenzivní zkušenosti víry a růstu našich rodin.

Pomoz nám v našem poslání předávat víru, kterou jsme dostali od svých rodičů.

Otevři srdce našich dětí,

aby v nich rostlo sémě víry, kterou přijali na křtu.

Posilni víru naší mládeže, aby zrála v poznání Ježíše.

Ve všech manželských párech rozmnož lásku a věrnost, zvláště u těch, které procházejí chvílemi utrpení či obtíží.

Vylej svou milost a své požehnání na všechny rodiny světa, zvláště na ty, které se připravují na nadcházející světové setkání rodin ve Valencii.

Žehnej rovněž našemu papeži Benediktovi.

Dej mu moudrost a sílu a dopřej nám, abychom jej mohli přivítat ve Valencii spolu s rodinami celého světa.

Prosíme o to ve spojení s Josefem a Marií, skrze Ježíše Krista, tvého Syna a našeho Pána.

Amen.

„Spirito Creatore, vieni, e rinnova la faccia di questa terra arida

e senz'acqua, che è il nostro cuore“ /homílie J. E. Mons. Giovanni Coppy, Apoštolského nuncia a čestného občana Drysic o II. nešporách slavnosti Seslání Ducha svatého, 11. 6. 2006 v bazilice sv. Petra v Římě/

Slavnost Letnic je závěrem a vrcholem doby velikonoční. Provázeli jsme Krista ve čtyřicetidenní jeho modlitby a pokání, znovu jsme prožívali nevýslovné utrpení jeho vykupitelského umučení, a s radostí pěli *aleluja* jeho vzkříšení. A dnes sestoupil na Církev Duch svatý, který je původcem a shrnutím všech Božích darů, protože je láskou v lůne Trojjediného Boha. Dávné liturgie východní i západní Církve, i velcí pastýři prvních staletí jej skutečně nazývali „darem“. On je darem Otce i Syna, a daruje sám sebe tomu, kdo je čistého srdce.

Duch svatý je především darem Otce. Církev jej vzývá jako *Spiritus creator*, Ducha Stvořitele. Včera zde papež pronášel úchvatnou řeč k církevním hnutím a novým komunitám, a připomněl, že Duch svatý se na počátku světa vznášel na dosud beztvarým a do temnot ponořeným vesmírem. Je to On, kdo s Otcem a Slovem, vtiskl vesmíru Boží krásu a řád, a tváří člověka, jeho rozumu a vůli, podobenství s Bohem. Je to On, kdo neustále pobízí člověka, pokoušeného násilím a smyslností, aby nezapomínal na svatost svých kořenů. Je to On, kdo po staletí vedl vyvolený národ cestou spásy, jak ji stanovil Bůh, vzbuzoval patriarchy, proroky, apoštoly. Je to On, kdo zastínil lůno Panny Marie, aby přijalo vtělené Slovo.

Duch svatý je darem Syna. Stvoření bylo znetvořeno hříchem a bylo nutné nové stvoření, které pro nás vykonal Kristus na kříži. Také nad touto strašlivou propastí hříchu se vznášel Duch, a dával před člověkem zazářit kráse Kristovy lásky, který, jak říká list Židům, se dal v oběť Otci v síle věčného Duchu. Jak říkají dávní i moderní exegeté, z kříže Ježíš vylil na svět Ducha svatého, když – jak říká evangelista Jan, - naklonil hlavu a vypustil ducha. Tady se zrodila Církev, odtud pocházejí svátosti, odtud eucharistie a kněžství.

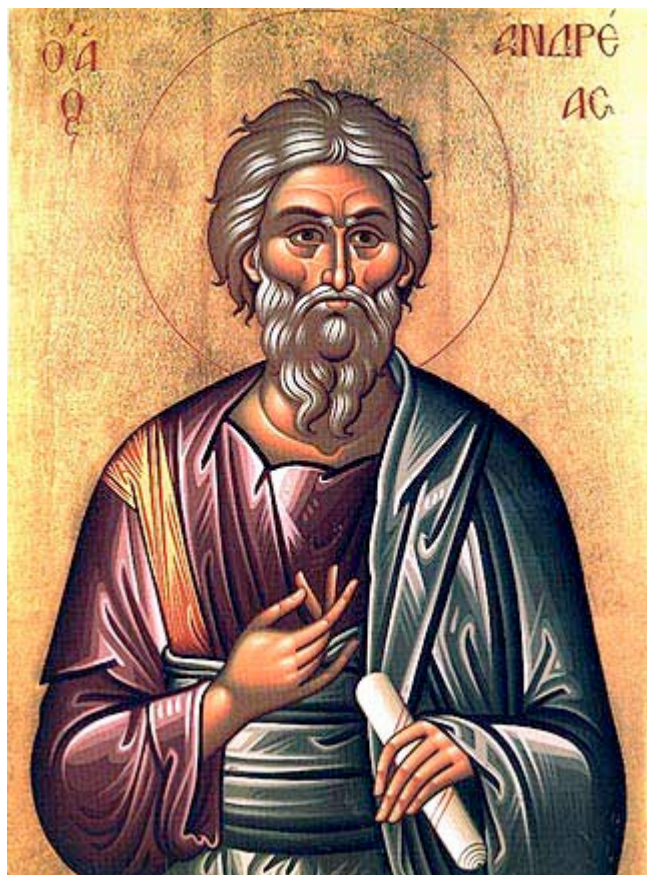
Ale Duch svatý dává sám sebe. Sv. Hilarius z Poitiers říká, že tento dar není účinný, jestliže s ním nespolupracujeme. Chce do nás vejít, aby plán spásy, započatý stvořením a uskutečněný Vykoupením, přinášel v nás plody svatosti. On je duší Církve, neboť dílo Církve je jeho dílem: vítězství mučedníků, láska svatých, charitativní a institucionální díla Církve. Ptejme se tedy, jaké místo v nás má Duch svatý? Modlíme se k němu, prosíme ho, aby nám sloužil a pomáhal? Bohužel, jak říká svatý Pavel, jej můžeme zarmoutit, můžeme jej dokonce uhasit. On, který se vznášel nad beztvarým světem při prvním stvoření, a byl vylit zpří vzdechu umírajícího Spasitele při druhém stvoření, chce vejít do našeho srdce, které snad zůstává uzavřené v propasti zoufalství, nezájmu, nedůvěry, vzpoury. Dnes mu musíme říct: Přijď a obnov tvář země. On je krásou třetího stvoření, k němuž náležíme jako údy Církve. On přichází se svými dary moudrosti, rozumu, rady, síly, umění, zbožnosti a bázně Boží. Moudrost nám dopřává zakoušet božské věci, rozum nám dává rozumět Písmu, rada nám dává vyrovnanost a správné smýšlení v těžkých rozhodnutích, síla nás chrání před pády do zla, umění vrhá světlo na Boží díla a na člověka, zbožnost nám dává žít jako boží děti, bázeň hájí primát Boží lásky. Tolik potřebujeme tyto dary, které nás vedou k lidské a křesťanské zralosti, chrání nás před hrozbami nevědomosti, hlouposti, neschopnosti reagovat na zlo v nás i mimo nás, nevyrovnanosti, návyků podle stávající módy.

Ano, **Duchu Stvořiteli, přijď a obnov tvář země. Tvář této vyprahlé a bezvodé země, kterou je naše srdce. Přijď, učiň nás svými! Přetvoř nás, zachraň nás, posvěť nás.**

„ONDŘEJ, PROTÓKLITOS“

/promluva Benedikta XVI. při střední generální audienci, 14. června 2006 na náměstí sv. Petra/

Drazí bratři a sestry,
v posledních dvou katechezích jsme mluvili o postavě sv. Petra. Nyní chceme, nakolik nám to prameny dovolí, poznat trochu blíže i ostatních jedenáct apoštolů. Proto dnes promluvíme o svatém Ondřeji, bratru Šimona Petra; také on byl jedním ze Dvanácti. První charakteristika, která na Ondřeji upoutává pozornost, je jméno: není hebrejské, jak by se dalo očekávat, ale řecké, což je nepřehlédnutelným znakem jisté kulturní otevřenosti jeho rodiny. Nacházíme se v Galileji, kde řecký jazyk a kultura jsou do značné míry zastoupeny. V seznamech Dvanácti zaujímá Ondřej druhé místo, jako u Matouše (10,1-4) a Lukáše (6,13-16), nebo čtvrté místo jako u Marka (3,13-18) a ve Skutcích apoštolů (1,13-14). Každopádně se v prvních křesťanských komunitách jistě těšil velké vážnosti. Z evangelií jasně vyplývá pokrevní vztah mezi Petrem a Ondřejem, stejně jako společné povolání, s nímž se na ně Ježíš obrátil. Čteme tu: „Když se Ježíš ubíral podél Galilejského moře uviděl dva bratry, Šimona, zvaného Petr, a jeho bratra Ondřeje, jak vrhají síť do moře, byli totiž rybáři. Řekl jim: „Pojďte za mnou a udělám z vás rybáře lidí“ (Mt 4,18-19; Mk 1,16-17). Ze čtvrtého evangelia vyplývá další významná zvláštnost: Ondřej byl nejprve učedníkem Jana Křtitele; to nám dokazuje, že byl mužem, který hledal, který sdílel naději Izraele, který chtěl co nejbližší poznat slovo Pána, skutečnost přítomného Pána. Byl skutečně mužem víry a naděje; a od Jana Křtitele jednoho dne slyšel, jak prohlašuje Ježíše za „beránka Božího“ (Jan 1,36); povstal tedy a spolu s dalším nejmenovaným učedníkem následoval Ježíše, Toho, jehož Jan nazval „beránkem Božím“. Evangelista říká: „viděli, kde bydlí a ten den zůstali u něho“ (Jan 1,37-39). Ondřej se tedy těšil vzácným okamžikům Ježíšovy blízkosti. Vyprávění pokračuje významnou poznámkou: „Jeden z těch dvou učedníků, který slyšel Janova slova a šel za ním byl Ondřej, bratr Šimona Petra. Ten jako první našel svého bratra Šimona a řekl mu: „Nalezli jsme Mesiáše – to přeloženo znamená Kristus – a přivedl ho k Ježíšovi“ (Jan 1,40-43), čímž okamžitě projevil nevšedního apoštolského ducha. Ondřej byl tedy prvním z apoštolů, který byl povolán následovat Ježíše. Právě proto jej byzantská liturgie uctívá titulem *Protóklitos*, jenž doslova znamená „první povoláný“.

Je také jisté, že vzhledem k bratrskému vztahu Petra a Ondřeje se Církev v Římě a Konstantinopoli vnímají zvláštním způsobem jako sesterské Církve. Můj předchůdce Pavel VI., aby tento vztah zdůraznil, vrátil v roce 1964 vzácnou relikvii svatého Ondřeje – až do této doby uchovávanou ve vatikánské bazilice –, pravoslavnému biskupu-metropolitovi města Patrasu v Řecku, kde byl podle tradice apoštol ukřižován.

Evangelijní tradice zvláště připomínají jméno Ondřeje při jiných třech příležitostech, které nám dávají poznat tohoto muže trochu více. Prvním je rozmnožení chlebů v Galileji. V tomto úryvku se právě Ondřej zmínil Ježíšovi o přítomnosti chlapce, který měl sebou pět ječných chlebů a dvě ryby: trochu málo – jak podotkl – pro všechny lidi, kteří se na tom místě sešli (srv. *Jan* 6,8-9). V tomto případě zasluhuje důraz Ondřejův realizmus: vzpomněl chlapce, - proto se ptá: „Ale co je to pro tolik lidí?“ (*tamtéž*) - a uvědomil si také nedostatečnost jeho skrovných zásob. Nicméně Ježíš se dokázal postarat, aby bylo dostatek pro celé množství lidí, co si ho přišli poslechnout. - Druhá příležitost se naskytla v Jeruzalémě. Při odchodu z města jeden učedník zmínil Ježíšovi úchvatný pohled na mohutné hradby, které obléhaly chrám. Mistrova odpověď byla překvapivá: řekl, že z těch hradeb nezůstane kámen na kameni. Tehdy se ho Ondřej společně s Petrem, Jakubem a Janem zeptali: „Řekni nám, kdy se to stane a jaké bude znamení, že se to všechno už naplňuje?“ (*Mk* 13,1-4). V odpovědi na tuto otázku Ježíš pronesl důležitou řeč o zničení Jeruzaléma a o konci světa, přičemž vybídl své učedníky, aby prozíravě četli znamení časů a vždy zůstali bdělí. Z té události můžeme vyvodit, že se nesmíme obávat klást Ježíšovi otázky, ale zároveň musíme být ochotni přijmout učení, které nám nabízí, i když jsou překvapivá a obtížná.

V evangeliích je nakonec zaznamenána třetí Ondřejova iniciativa. Dějištěm je opět Jeruzalém, krátce před utrpením. K slavení Paschy – vypráví Jan - přišli do svatého města i někteří Řekové, pravděpodobně proselyté nebo bohabojní věřící, aby se o svátku Paschy klaněli Bohu Izraele. Ondřej a Filip, dva apoštolové s řeckými jmény, dělají této malé skupině Řeků tlumočníky a prostředníky u Ježíše. Pánova odpověď na jejich prosbu se jeví – jako tomu bývá často v Janově evangeliu – záhadná, avšak právě proto vystupuje její bohatý význam. Ježíš říká dvěma učedníkům a skrze ně, řeckému světu: „Přišla hodina, kdy Syn člověka bude oslaven. Amen, amen, pravím vám: Jestliže pšeničné zrna nepadne do země a neodumře, zůstane samo, odumře-li však, přinese hojný užitek. (12,23-24). Co v této souvislosti ta slova znamenají? Ježíš chce říci: Ano, k

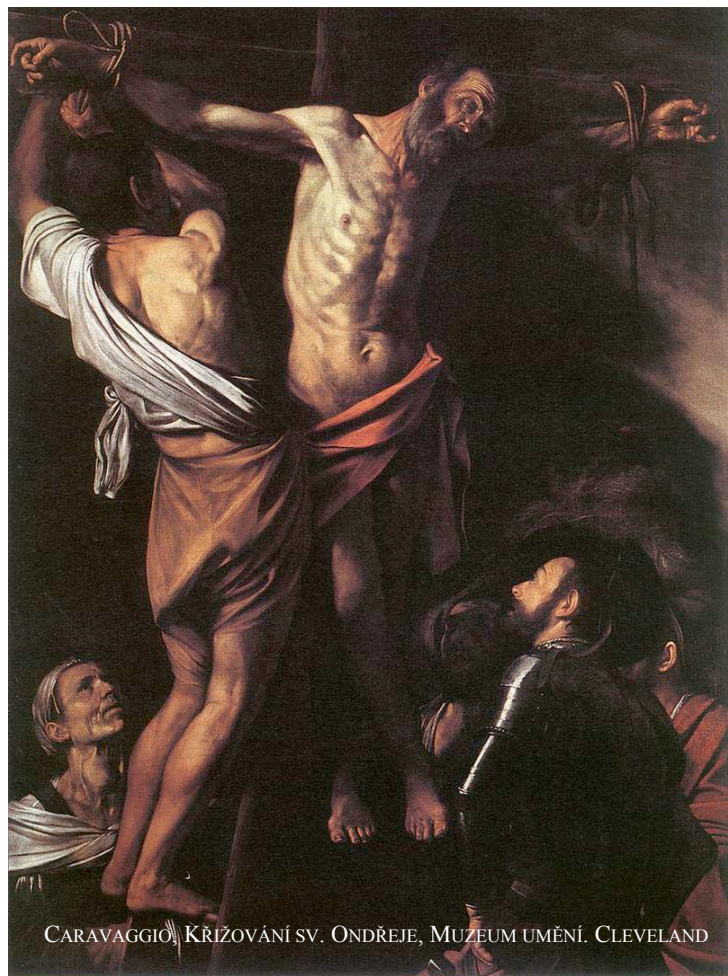
setkání mezi mnou a Řeky dojde, nebude to ale prostý rozhovor mezi mnou a několika osobami, které žene především zvědavost. Mou smrtí, která se dá přirovnat k pšeničnému zrnu, co padá do země, nadejde hodina mého oslavení. Z mé smrti na kříži vzejde velká

CHRÁM SV. ONDŘEJE V PATRASU

plodnost: „odumřelé pšeničné zrnko“ – symbol mého ukřižování – se ve vzkříšení stane chléb života pro svět; bude světlem pro národy a kultury. Ano, k setkání s řeckou duší, s řeckým světem, dojde v oné hloubce, na níž ukazuje pšeničné zrnko, které do sebe nasává síly země i nebe a stává se chlebem. Jinými slovy, Ježíš prorocky mluví o Církvi Řeků, Církvi pohanů, Církvi světa jako plodu své Pachy.

Pradávné tradice spatřují v Ondřejovi, který toto slovo tlumočil Řekům, nejen tlumočníka několika Řeků v právě zmíněném setkání s Ježíšem, nýbrž považují ho za apoštola Řeků ve létech, která následovala po Letnicích. Uvědomují nás, že ve zbývajícím životě byl

CARAVAGGIO, KŘÍŽOVÁNÍ SV. ONDŘEJE, MUZEUM UMĚNÍ, CLEVELAND

hlasatelem a tlumočníkem Ježíše pro řecký svět. Petr, jeho bratr, dospěl z Jeruzaléma přes Antiochii do Říma, aby tam konal své všeobecné poslání. Ondřej byl naopak apoštolem řeckého světa: tak se v životě i ve smrti jeví jako opravdoví bratři - bratrství, které se symbolicky vyjadřuje ve zvláštním vztahu stolce římského a cařihradského, vskutku sesterských církví.

Pozdější tradice, jak jsem se zmínil, vypráví o Ondřejově smrti v Patrasu, kde i on podstoupil trest ukřižování. V tom svrchovaném okamžiku však, podobným způsobem jako bratr Petr, žádal, aby byl přibit na kříž odlišný od toho Ježíšova. V jeho případě jde o kříž ve tvaru písmene X, kdy je totiž příčně břevno skloněno, proto je nazýván „kříž sv. Ondřeje“. Krátce před svým ukřižováním - podle starobylého vyprávění (z počátku 6. století), nadepsaného: „Ondřejovo utrpení - měl

apoštol říci: „Bud’ pozdraven, ó kříži, slavnostně uvedený Kristovým tělem a ozdobený jeho údy, jako vzácnými perlami. Dříve než na tebe Pán vystoupil, naháněl jsi pozemský strach. Nyní však, obdařen nebeskou láskou, jsi přijímán jako dar. Věřící vědí kolik je v tobě radosti, kolik máš připraveno darů. S jistotou tedy a naplněn radostí přicházím k tobě, abys i mne přijal jásajícího jako učedníka toho, který byl na tebe pověšen ... Ó blažený Kříži, který jsi přijal vznešenost a krásu Pánových údů!... Uchop mě a nes mě daleko od lidí a odevzdej mě mému Mistru, aby mě skrze tebe přijal ten, který mě skrze tebe vykoupil. Bud’ pozdraven ó Kříži, vskutku bud’ pozdraven!“ Jak patrné, je tu velmi hluboká křesťanská spiritualita, která vidí v kříži nejen nástroj mučení, ale spíše nesrovnatelný prostředek plného připodobnění se Vykupiteli, pšeničnému Zrnu, padlému do země. Odtud se musíme naučit velmi důležité lekci: naše kříže nabývají hodnotu, jsou-li chápány a přijímány jako podíl na kříži Kristově, padne-li na ně odlesk jeho světla. Jen tímto Křížem jsou i naše utrpení zušlechtěna a nabývají svůj pravý smysl.

Apoštol Ondřej, nás tedy učí ochotně následovat Ježíše (srv. *Mt* 4,20; *Mk* 1,18), mluvit o Ném s nadšením všem, s nimiž se setkáme, a především pěstovat s Ním opravdu důvěrný vztah, s vědomím, že pouze v Ném můžeme najít poslední smysl svého života i své smrti.

BEATIFIKACE A KANONIZACE BOŽÍHO SLUŽEBNÍKA JANA PAVLA II.

NUTNOST ZÁZRAKŮ

Mons. Michele Di Ruberto, specialista v oboru civilního a církevního práva, který už pětatřicet let pracuje na Kongregaci pro svatořečení (dnes její podsekretář), jako člen lékařského konzília připravuje a spolu s postulátory vydává Positio super miro. Proces ověření zázraku zaujímá ústřední postavení pro završení kauzy svatořečení. Spolu s ním projdeme tento proces v případě zázraku, připisovaného přímlově bl. Gianny Beretty Molly, lékařky a matky, která byla prohlášena za svatou 16. května 2004.

Posledním úkonem v právním procesu ověřování zázraku – vysvětluje Mons. Di Ruberto – je dekret: právní akt Kongregace pro svatořečení, podepsaný papežem, jímž je podivuhodná skutečnost definována jako zázrak. Za zázrak se považuje čin, přesahující přírodní síly, který vykonal bůh na přímlovu Božího služebníka nebo blahoslaveného.

Po vyhlášení šetření, které je skutečným a pravým procesem, se toto vede odděleně od šetření o ctnostech či o mučednictví. Během procedury se shromažďují a posuzují všechny nabyté důkazy stran samotného zázračného činu, ale i stran připisování tohoto činu přímlově dotyčného kandidáta na povýšení ke cti oltářů.

Stanovení hrdinského stupně ctností prostřednictvím sbírání svědeckých výpovědí a dokumentárních důkazů, historicko-kritické zkoumání, teologické hodnocení, až k dosažení morální jistoty a konstatování kladného úsudku – to vše může podléhat omylu. My se můžeme mýlit, avšak Bůh, který koná zázraky, neklame. Zázraky jsou nezaslouženým Božím darem, znamením jeho slávy určeným k probuzení a posílení naší víry, potvrzení svatosti osoby, k jejíž přímlově se utíkáme. Jejich uznání proto umožňuje dát s jistotou schválení kultu.

Zázraky vždy zaujímaly ústřední postavení. Už od prvních staletí, kdy měli biskupové schválit kult mučedníka, ještě předtím, než začali posuzovat *excellencia vitae* a ctností, zkoumali důkazy *excellencia signorum*. V průběhu staletí se pak ustálily a vytrýbily procedury zkoumání o zázracích, předtím, než došlo ke kanonizaci. Papež Urban II., stvrdil v roce 1088, že „je nelze vepsat do kánonu svatých aniž by existovali svědkové, kteří prohlásí, že tyto zázraky viděli na vlastní oči a stvrdí je Synod“. Od XIII. století se přikládá důležitost lékařsko-právnímu aspektu a založením Kongregace obřadů, v roce 1588, dochází k celkové reorganizaci.

Nabízejí se kritéria, jako nezbytnost zkoumat kvalifikované texty a žádat lékařské stanovisko, aby se posouzení zakládalo na medicínsko-právním dobrozdání a na očitých svědcích. Benedikt XIV. upřesnil kritéria hodnocení a stanovil první seznam lékařů. Celá tato staletá praxe zakotvila v kodexu církevního práva z roku 1917. Procedura však měla slabé místo: scházelo rozlišení mezi posouzením lékařské vědy a teologie. Teologové totiž měli vyjadřovat svůj závazný názor na lékařské závěry, aniž byli v dané oblasti kompetentní. Proto Pius XII. v roce 1948 rozhodl o ustanovení vědecké komise a poté lékařského konzília, jako speciálního orgánu pro vědecké posouzení. A od té doby až podnes se předkládá dvojí posouzení: lékařské a teologické. Posouzení lékařského konzília se uzavírá stanovením přesné diagnózy nemoci, prognózy, terapie a jejího výsledku.

Aby se uzdravení mohlo považovat za případný předmět zázraku, musí jej specialisté vyhodnotit jako rychlé, úplné, trvalé a podle poznatků současné lékařské vědy nevysvětlitelné. Lékařské konzilium je kolegiální orgán, tvořený pěti specializovanými lékaři a dvěma znalci úřadu. Specialisti se mění podle klinicky prezentovaných případů.

Jejich posouzení je ryze vědecké povahy: nevyslovují se ve prospěch zázraku; nezáleží tedy na tom jsou-li ateisty nebo stoupenci jiných náboženství.

Zázrak může přesahovat přirozené schopnosti co do podstaty skutečnosti anebo co do subjektu, či pouze co do způsobu, jak k němu došlo. Rozlišují se tři roviny zázraků. První představuje vzkříšení z mrtvých (*quoad substantiam*). Druhá rovina se týká subjektu (*quoad subiectum*): nemoc jistého člověka se považuje za nevyléčitelnou, její průběh mohl zničit kosti i životně důležité orgány; v tomto případě se zkoumá nejen úplné uzdravení, ale také kompletní obnova těchto orgánů (*restitutio in integrum*). Existuje pak třetí stupeň (*quoad modum*): k uzdravení nemoci, jehož by lékařská věda dosáhla až po dlouhé době, dochází okamžitě. Pokud jde o zázračná obrácení, zázraky mravního řádu, k těmto se v kauzách nepřihlíží, protože je nelze ověřit a bylo by jen velmi obtížné takové situace popsat a definovat. Předmětem šetření jsou naopak i zázraky technického řádu. V evangeliích jsou popsány zázraky jako např.: proměnění vody ve víno na svatbě v Káně anebo rozmnožení chlebů a ryb. Jejich nevysvětlitelnost se dá doložit. Za našich dnů byl věhlasný případ rozmnožení rýže, zázračná událost, k níž došlo v jedné chudinské stravovně na přímlovu frátera Juana Maciase, kanonizovaného v roce 1975. V těchto případech se posouzením nezabývají lékaři, ale konzilium technických znalců. Vyvstanou-li

pochybnosti, konzilium hodnocení odloží a žádá další znalecké posudky a dokumentaci. Jakmile dojde se dosáhne většiny anebo jednohlasného stanoviska, předává se posouzení teologům. Jakmile svůj postoj vyjádří i teologové, přechází kauza na Kongregaci biskupů a kardinálů, kteří zvážejí všechny aspekty zázraku: každý z nich přitom dává své vyjádření, které se pak předkládá ke schválení papeži, jenž zázrak uzná a rozhodne o vydání dekretu.

Pokud jde o mimořádnou skutečnost, připisovanou přímlově Gianny Beretty Molly, uznání bylo velmi rychlé. O její kauzu svatořečení velmi usiloval už papež Pavel VI. Tato osobnost ženy z Katolické akce jej totiž hluboce oslovila a oběť jejího života označil za „meditované sebedarování“. Zázračný příběh dívky, která se utvářela v mateřském lůně, kde nebyla žádná plodová tekutina, je zázrakem, který se zvláště spojuje s životem a dílem Gianny Beretty Molly, matky a dětské lékařky. Jedinečným je navíc i fakt, že k tomuto zázraku na její přímlovu – podobně jako v předchozí kauze beatifikace – došlo v Brazílii, kam chtěla Gianna, jako dobrovolná lékařka, v mládí odejít (srv. *Farní Informátor*, 30. 5. 2004).

Když II. vatikánský koncil mluví o přímlově svatých, zařazuje ji do životního spojení lásky, které s nimi udržujeme. Je to životní *consortium*, díky němuž máme podíl na dobrech, která nám zasloužili, neboť spolu s nimi tvoříme jedno tělo, jednu rodinu, jen jednu církev.

Trpěla jsem Parkinsonovou chorobou

Diagnosticky mi byla zjištěna v červnu roku 2001. Nemoc zasáhla celou levou stranu těla a působila mi vážné obtíže, zvláště proto, že jsem levačka. Po třech letech počáteční fáze pozvolna postupující nemoci, se její příznaky projevovaly mnohem silněji: patrný třes, strnulost, bolesti, nespavost ...

Od 2. dubna 2005 se tento stav týden od týdne zhoršoval, den ze dne jsem chřadla, už jsem nemohla ani psát, či pokud jsem se o to pokoušela, bylo mé písmo skoro nečitelné. Nemohla jsem už ani řídit auto, snad jen na velmi krátké vzdálenosti, protože i na dlouhou dobu docházelo k zablokování levé nohy. Potřebovala jsem mnohem více času, abych mohla konat svou práci v nemocničním prostředí. Bývala jsem zcela vyčerpaná.

Po diagnóze jsem se jen stěží dokázala dívat v televizi na Jana Pavla II. Cítila jsem, že k němu mám velmi blízko v modlitbě a věděla jsem, že dokáže pochopit, co prožívám. Obdivovala jsem také jeho sílu a odvahu: pomáhalo mi to, abych se nevzdávala a zamilovala si i toto utrpení. Jedině láska dávala tomu všemu smysl. Byl to každodenní boj. Mým jediným přáním však bylo prožívat jej ve víře a s láskou přijmout Otcovu vůli.

Byly velikonoce 2005 a já toužila spatřit našeho Svatého Otce, protože jsem v nitru cítila, že to bude naposledy. Celé dopoledne jsem se připravovala na toto setkání (připomínal mi, jak budu za nějaký rok vypadat i já). A protože jsem mladá, bylo to pro mne velmi tvrdé ... Nečekané zpravodajství mi však už neumožnilo jej spatřit.

Večer, 2. dubna 2005 se shromáždila celá komunita, aby se účastnila modlitební vigílie na náměstí svatého Petra, prostřednictvím televizního přenosu francouzské televize pařížské diecéze (KTO) ... po oznámení, že Jan Pavel II. zemřel, můj svět se zhroutil: ztratila jsem přítele, který mi rozuměl a dával mi sílu žít.

V těch dnech jsem pociťovala velkou prázdnotu. Měla jsem však i velkou jistotu jeho živé přítomnosti.

13. května, v den památky Panny Marie Fatimské, papež Benedikt XVI. oficiálně oznámil zahájení procesu beatifikace a kanonizace Božího služebníka, Jana Pavla II. počínaje 14. květnem, všechny francouzské i africké spolusestry začaly prosit Jana Pavla II. o přimluvu za mé uzdravení. Modlily se vytrvale a neúnavně, až dostaly zprávu o naprostém uzdravení.

Byla jsem v té době na dovolené. Po čase odpočinku, 26. května, jsem se vracela do komunity zcela nemocí vyčerpaná. „Budeš-li věřit, uzříš Boží slávu“ – tato slova Janova evangelia mne provázela už od onoho 14. května.

Už nemohu dál, pomyslela jsem 1. června. Musím bojovat, abych se udržela na nohou a chodila. Druhého dne odpoledne jsem tedy šla za představenou a požádala ji, aby mě

zprostila pracovní činnosti. Požádala mne, abych ještě chvíli vydržela, než se v srpnu vrátíme z Lurd, a dodala: „Jan Pavel II. ještě neřekl své poslední slovo“.

Musel být tomuto pokojnému a klidnému setkání přítomen. Nato mi představená podala plnicí pero a žádala mne abych napsala: „Jan Pavel II.: bylo 17h. Jen stěží píšu „Jan Pavel II.“. Dlouho jsme setrvaly mlčky před nečitelným písmem ... den pokračoval jako obvykle.

Po večerní modlitbě, v 21h, jsem přecházela ze své kanceláře a vracela se do pokoje. Tu jsem pocítila touhu chopit se znovu pera a psát, jako by mi někdo říkal: „vezmi a piš“ ... bylo 21.30/21.45h.

Písmo bylo snadno čitelné: překvapivé! V úžasu jsem uléhala. Uběhly přesně dva měsíce od návratu Jana Pavla II. do Otcova domu... probudila jsem se ve 4.30h, překvapená, že jsem vůbec dokázala usnout.

Nečekaně jsem vstala z postele: tělo už nebylo ztuhlé,

žádná strnulost. Ani v nitru už nejsem tím, čím jsem bývala. Pak, mocný vnitřní hlas, abych se šla pomodlit před Nejsvětější svátostí. Sestoupila jsem do oratoře a setrvala v adoraci. Zakoušela jsem hluboký pokoj a pocit blaha; zážitek příliš mocný, tajemství, jen stěží slovy vysvětlitelné.

Nato jsem před Nejsvětější svátostí rozjímala tajemství světla Jana Pavla II. V 6h ráno jsem odešla za sestrami do kaple na modlitby, po nichž následovala mše svatá.

Musela jsem přejít asi 50 metrů, a tu znenadání jsem si všimla, že se má levá ruka houpá a nevisí nehybně podél těla. Pocítila jsem i jistou lehkost a fyzickou obratnost, jakou jsem po dobu nemoci nepoznala. Během eucharistického slavení jsem byla plná radosti a pokoje: je 3. červen, slavnost Božského Srdce Ježíšova. Když jsem po mši svaté odcházela, byla jsem si jista svým uzdravením ... ruka se mi už nechvěla. Šla jsem znovu psát a přestala jsem jíst léky.

7. června jsem šla na pravidelnou prohlídku k neurologovi, k němuž jsem docházela čtyři roky. I on byl překvapen, že všech příznaky choroby zmizely, a to jsem navíc pět dní předtím přestala jíst léky. Následujícího dne představená poděkovala všem našim komunitám. Celá kongregace pak zahájila nověnu díkůvzdání Janu Pavlu II.

Už je to deset měsíců, co jsem nebrala žádné léky. Píšu normálně a řídím auto i na dlouhé vzdálenosti. Mám pocit, jako bych se znovu narodila. Je to nový život, v němž nic není jako dřív.“

Dnes mohu říct, že přítel, co opustil naši zem, je nyní mému srdci velmi blízký. Rozhojnil ve mně touhu po adoraci Nejsvětější svátosti a lásku k eucharistii – to jsou nyní priority mého každodenního života.

To, co mi Pán dal prožít na přímluvu Jana Pavla II. je veliké tajemství, které se slovy nedá vysvětlit ... ale u Boha není nic nemožného. Je vsutku pravdou: „Budeš-li věřit, užíš Boží slávu“.

/francouzská řeholnice/

„Jdi do Říma a najdeš víru ...“

Toto svědectví píše z nemocničního pokoje, od lůžka našeho syna, který bude zítra propuštěn. Byl hospitalizován na onkologickém oddělení v roce 2002. Diagnóza zněla: Wilmsův nádor na žilách – neoperovatelné. Celý rok se podroboval vyšetřování a chemoterapii... V roce 2004, v dubnu, se vytvořily metastázy na plicích. Operace nedopadla dobře a nádor začal rychle růst. D. nemohl dýchat. Zkoušeli jsme i výzkumnou americkou terapii ... další falešná naděje! Tehdy jsme pomysleli, že bychom se mohli vypravit do Říma a pomodlit se na hrobu Jana Pavla II. D. byl upoután na lůžko, nechodil, a často opakoval: „nechte mě ve svatém pokoji umřít. Chtěl bych se potkat s dědečkem (co před rokem zemřel)“. Když zaslechl náš návrh jít do Říma, odvětil: Nemám víru: nato jsme odpověděli: Právě proto, abys ji našel, musíš do Říma... D. byl unavený,

cestu prospal. Měsíce nejdel. 29. srpna, v 17.40, krátce před uzavřením svatopetrské baziliky, jsme poklekli u hrobu Jana Pavla II. Naše modlitba byla jiná; v nitru jsme cítili něco, co lze jen stěží popsat: vlhkost, naději, pokoj... Když jsme opouštěli baziliku. D. se dal do běhu a přitom si přidržoval kalhoty (byly široké, protože hodně přibral). Pak jsme slyšeli, jak říká: mám hlad. Nemohli jsme s manželkou uvěřit svým uším! Den nato jsme se vrátili do katakomb: nevěděli jsme, jak děkovat, jak se modlit. Pak jsme prošli celé Věčné město a D. přitom chodil s námi! Vrátili jsme se do Polska, kde jej čekala další chemoterapie. D. přišel do nemocnice rozesmátý, opálený na přišel po svých... Certifikát z 5. září dokládal, že nádor zmizel... chemoterapie už nebylo zapotřebí! Chceme se vrátit do Říma, abychom poděkovali Janu Pavlu II. a posílili svou víru.

/Lycina a Miroslav, Polsko/

Moje anorektická dcera

Vloni v říjnu se u mé třetí, dvanáctileté dcery G., začaly projevovat příznaky závažné poruchy stravování: anorexie. Dívka skoro přestala jíst. S manželem jsme byli zoufalí. Mé dcery, G. a V. si do svých pokojíků pověsily obraz papeže Jana Pavla II.. Každého rána jsem se při vstupu do pokojíku modlila k papeži za své dcery, zvláště za tu, co chřadla. Po několika měsících, někdy v půli prosince, mi po ránu G. vyprávěla, že se jí zdálo o Janu Pavlu II., který přišel, aby požehnal náš dům. Od toho e se začal její stav zlepšovat, znovu začala rádně jíst a nabyla ztracenou hmotnost. Ze srdce děkujeme Svatému Otci a prosím ho, abych se stávala věrohodným svědkem Kristovy lásky.

/Viviana, Itálie/

První „zázrak“ papeže Wojtyly

Svatý Otec stál na palubě bílého papamobilu, který pozvolna projížděl stanovenou trasou, totiž dvěma okruhy po náměstí sv. Petra, aby se co nejvíce přiblížil tisícům věřících. Stál jsem na svém místě, totiž po boku papeže a spolu s ním se pozvolna potupoval. Znenadání zazněl výstřel (bylo 17.21h). Neměl jsem čas na přemýšlení. Vyskočil jsem na vůz, když se Svatý Otec pustil zábradlí a padal k zemi. Přitiskl jsem ho na své tělo, abych ho chránil. Oči měl zamhouřené a několikrát mi slabým

hlasem šeptal: „děkuji, inspektore, děkuji“. Opakoval jsem mu: „odvahu, Svatosti, odvahu“. Pak se obrátil k Mons. Dziwiszowi a něco mu polsky šeptal. Zdálo se mi, že se obracel v prosbě k panně Marii Czestochowské. Svatého otce zasáhl i druhý výstřel a bílý šat potřísnila jeho nevinná, svatá krev (potřísněn byl i můj oblek). Další rána nás zasáhla oba, ale zachránili jsme se ve společném objetí. Byl to první „zázrak“ papeže Wojtyly.

/Dr. Francesco Pasanisi byl generálním inspektorem vatikánské bezpečnosti od prosince 1979 do listopadu 1981; byl přímým svědkem atentátu, a tento úryvek je zlomkem z jeho dlouhého svědectví/

Znovu přijímám svátosti

Jsem matkou dvou dětí, která v červenci 2000 psala Svatému otci Janu Pavlu II., protože jako rozvedená a znovu vdaná, jsme nemohla přistupovat ke svátostem. Dopis nebyl nějak zvlášť vlídný, a přestože jsem neznala velkou hodnotu svátostí, ptala jsem se, jak mám vysvětlit svým dětem, které měli přistoupit k 1. svatému přijímání, proč já a jejich otec k přijímání nesmíme. Svatý Otec –

k mému velkému úžasu – mi odpověděl. Modlil se za mě a mou rodinu. Já se nemodlila a nechodila dokonce ani na půlnoční mši a nechtěla jsem doma svaté obrazy. Ale znenadání (aniž bych věděla, že se za mě papež modlí a mně odpovídá) jsem si koncem srpna 2000 koupila Bibli a začala ji číst. Od té chvíle se můj život začal ubírat cestou zvláštních setkání, která mne vedla k prohlášení neplatnosti předchozího manželství. V říjnu 2005 jsme slavili svátost manželství. Nejde o zázračné uzdravení, ale pro mne a pro ty, co mě znají, je to velký zázrak, kterého jsme dosáhla na přímlovu Jana Pavla II. Děkuji Bohu, že mne k Němu přivedl, a že nám daroval papeže Wojtylu, svědka Boží lásky. Dnes jsme křesťanskou rodinou, která může přijímat Ježíše a která se snaží růst ve víře a lásce.

/Daniela, Itálie/

MODLITBA ZA OBDRŽENÍ MILOSTI NA PŘÍMLUVU BOŽÍHO SLUŽEBNÍKA PAPEŽE JANA PAVLA II.

**Ó Nejsvětější Trojice,
děkujeme ti, žes církvi darovala papeže Jana Pavla II. a dala v něm zazářit
něžnosti svého otcovství, slávě Kristova kříže a jasu Ducha lásky.
Svou bezmeznou důvěrou v tvé nekonečné milosrdenství
a v mateřskou přímluvu Panny Marie
nám zosobnil obraz Ježíše, Dobrého Pastýře
a ukázal nám tak svatost jako vysoké měřítko řádného křesťanského života,
jako cestu k dosažení věčného společenství s tebou.
Na jeho přímluvu nám podle své vůle
uděl milost(vložit svou prosbu o uzdravení duše či těla), o kterou vroucně prosíme,
v naději, že bude brzy přiřazen k počtu tvých svatých.
Amen.**

S církevním schválením
Kardinál CAMILLO RUINI
Generální vikář Jeho Svatosti pro Římskou diecézi

Cyrlometodějské slavnosti VELEHRAD 2006

Neděle 2. července - MALÁ POUŤ

7.30 • 10.00 • 11.30 • 15.00 hod. Mše svatá

Úterý 4. července

12.30 – 19.00 Zahájení prezentací prarodinných aktivit, charitativních a nadačních organizací, hnutí a komunit, vzdělávacích zařízení a institucí, ekologických iniciativ. Na Stojanově gymnáziu bude k dispozici výstava fotografií Matky Terezy, prezentace Misijního díla a další. Více info na www.velehrad2006.cz

15.00 Mše svatá pro vozíčkáře

19.00 VEČER LIDÍ DOBRÉ VŮLE- HRADIŠŤAN SJŘÍM PAVLICOU

Záštitu převzal Mons. Jan Graubner, arcibiskup olomoucký, metropolita moravský

Na koncertě vystoupí přední interpreti různých žánrů z České republiky i ze zahraničí a budou představeny důležité charitativní projekty v naší zemi

19.45 Přímý přenos Českou televizí a Českým rozhlasem 1- Radiožurnálem

20.00 – 24.00 Adorace v bazilice – vedena hnutími a komunitami s přímlyvnými modlitbami

Příležitost k osobním rozhovorům

24.00 Mše svatá

Středa 5.července

Slavnost svatých Cyrila a Metoděje

NÁRODNÍ POUŤ VELEHRAD 2006

Mše svaté v bazilice:

6.30 P. Petr Přádka, S. J., farář velehradský

7.30 P. František Hylmar, S. J., provinciál Tovaryšstva Ježíšova

8.30 Novokněží České republiky

9.45 Modlitba růžence v bazilice

10.30 SLAVNOSTNÍ POUTNÍ MŠE SVATÁ (na nádvoří před bazilikou)

Hlavní celebrant: Mons. Jan Graubner, arcibiskup olomoucký a metropolita moravský

Kazatel: kardinál Miloslav Vlk, arcibiskup pražský, primas český

Koncelebrují biskupové Čech, Moravy a Slezska

Slavnostní poutní mše je přenášena Českou televizí a Českým rozhlasem Praha

15.00 Byzantsko-slovanská liturgie svatého Jana Zlatoústého v bazilice

Příležitost ke svátosti smíření je v bazilice i na nádvoří

Doprava poutníků poutními autobusy je možná až na Velehrad

Zdravotní službu zajišťuje:

Maltéžská pomoc, o. p. s.

POŘAD BOHOSLUŽEB: 17. – 25. června 2006

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
SOBOTA 17. června	SOBOTA 10. TÝDNE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 15.00	svátost smíření dětí přistupujících k 1. sv. přijímání a jejich rodičů
	SLAVNOST TĚLA A KRVE PÁNĚ	PODIVICE 18.00	za +rodiče KROMBHOLZOVY a celou zemřelou rodinu
NEDĚLE 18. června	SLAVNOST TĚLA A KRVE PÁNĚ PUSTIMĚŘ: PRVNÍ SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ (4)	DRYSICE 8.00	za + Annu TOUŠOVOU, manžela a rodiče
		PUSTIMĚŘ 9.30	na poděkování za 55 let manželství a 75 let života
		PROCESÍ CORPUS DOMINI: ROTUNDA, KAPLE SV. ANNY, P. M. LURDSKÁ, KOSTEL	
PONDĚLÍ 19. června	PONDĚLÍ 11. TÝDNE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 18.00	za + Jana a Marii SMÉKALOVY
ÚTERÝ 20. června	ÚTERÝ 11. TÝDNE V MEZIDOBÍ	HOSTÝN 9.00	za + Jiřího CHALABALU
STŘEDA 21. června	SV. ALOIS GONZAGA, ŘEHOLNÍK	DRYSICE 18.00	za + Libuši KOUTNOU
ČTVRTEK 22. června	SV. JAN FISCHER, BISKUP A SV. TOMÁŠ MORE, MUČED.	PUSTIMĚŘ 18.00	za +Ladislava BUREŠE, +rodiče a živou rodinu
PÁTEK 23. června	SLAVNOST NEJSVĚTĚJŠÍHO SRDCE JEŽÍŠOVA	PODIVICE 8.00	za + Františku HRUBOU, manžela a dva syny
		DRYSICE 16.30	za Boží požehnání pro rodinu BENÍČKOVU a ZELENKOVU
		PUSTIMĚŘ 18.00	za živou a zemřelou rodinu VŠETULOVU, ZBOŘILOVU
SOBOTA 24. června	SLAVNOST NAROZENÍ SV. JANA KŘTITELE		
NEDĚLE 25. června	12. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 8.00	na poděkování za 80 let života a Boží požehnání do dalších let
		DRYSICE 9.30	za + Ing. Jana POLÁCHA, rodiče a duše v očistci
		PODIVICE 11.00	za + Metoděje a Františku MALÍKOVY a Annu LANGEROVOU

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA MĚSÍC ČERVEN

1. Aby křesťanské rodiny s láskou vítaly každé dítě a láskou zahrnovaly staré a nemocné, kteří potřebují jejich péči a pomoc.
2. Aby pastýři i věřící křesťané chápali mezináboženský dialog a inkulturaci evangelia jako každodenní službu, kterou mají konat pro evangelizaci národů.
3. Abychom u příležitosti 50. výročí encykliky „Haurietis aquas“ znovu objevili pravou úctu k Božskému Srdci Páně.
4. Abychom se ve škole Panny Marie, eucharistické ženy, naučili aktivní a odpovědné účasti na slavení mše svaté zvláště v den Páně.